

———— Jász Attila

[ESŐBEN REPÜLNI.  
FÉLÁLOMBAN KEZDENI ÚJRA]

*útitársaimnak*

Esőben repülünk, szállunk fel és érkezünk,  
de a repülés folytatódik a földön is, sajnos az eső is,  
de megbarátkozunk vele, jólesik már-már,  
így lesz a versben szép, esőáztatta a napunk,

így már nem reménytelenül esik, esett, estünk  
a vásárhelyi G. kávézóban, majd hosszú éjszakánk  
a hegyek között, és hajnal a ködpárás parajdi völgyben,  
ahol eláll egy pillanatra az eső, kitisztul a kép,

ahogy megállunk mi is egy hosszú vagy csak  
kimerevített pillanatra, hogy újra kezdődhessen minden,  
az eső, a repülés, csillogó aszfalton egy újabb nap,  
hazarepülésig, félálomban, belső napsütésben.

[NEM SZAKÍTANI EL. BÁNYATÓ-MEDITÁCIÓ]

*Niklaus Brantschennel*

Fürödni elvarázsolt bányatóban szeméttelp mellett  
jezsuita, zen szerzetessel, meditálni tanyán,  
szamárként legelészni, kölyök juhászkutyaként  
heverni a porban békésen elnyúlva,

vadidegen emberekkel együtt lenni napokig bezárva egy  
meditációs turistaparadicsomba, lebegni csak egész nap  
ég és föld között, finom pókfonállal kötődni  
ide is, oda is, de nem szakítani el, tanulni élni.

*Posticum, Nagyvárad, 2018*

[HALVÁNYUL BENNEM.  
ERDÉLYBŐL HAZAÉRVE]

Csak el ne halványuljon bennem az isten,  
kérek, csak erre hadd figyeljek mindig,  
csak ne az arcom tükröződjön a képernyőn,  
ne magamat lássam, miközben írok,

hogyminél jobban megismerhesselek,  
megszeresselek, megszerethesselek, kérek,  
a visszapillantó tükörben csak csupasz fákat  
lássak, benzintócsa tükrében színes felhőket.

[ÁMULAT-HAIKUSZERŰSÉG.  
ALKONYAT ITTHON]

A lemenő nap narancsvörös sugarai  
megvillannak egy pillanatra  
a közeli faluban lévő távoli, mozdulatlanak tűnő  
fagyottfém szélrózsaúlpátokon.